

Lag om ändring i allmänna ordningsstadgan (1956:617);

utfärdad den 16 december 1982.

SFS 1982:1171

Utkom från trycket
den 27 december 1982

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs att 7, 28 och 30 §§ allmänna ordningsstadgan (1956:617) skall ha nedan angivna lydelse.

7 § De ytterligare föreskrifter i avseende å den allmänna ordningen, som för kommun eller del därav finnas erforderliga och ej angå förhållanden, om vilka annorledes är bestämt, meddelas av regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, i lokal ordningsstadga av kommun eller länsstyrelse i den ordning som föreskrivs i 23 §.

Vid meddelande av sådan föreskrift skall tillses att därigenom icke lägges onödigt tvång på allmänheten eller eljest göres obefogad inskränkning i den enskildes frihet.

28 §² Den som bryter mot 2–6 §§ eller mot en föreskrift som har meddelats med stöd av 7 § första stycket eller i reglemente eller taxa, som avses i 25 §, eller underlåter att följa en föreskrift eller ett förbud eller påbud som har meddelats med stöd av 2 eller 8 § döms till böter, högst femhundra kronor.

¹ Prop. 1982/83:9, JuU 6, rskr 58.

² Senaste lydelse 1979:970.

Om förseelsen har avsett en skyldighet av större vikt eller om avsevärd skada eller olägenhet har förorsakats genom förseelsen, döms till böter. Till böter döms också den som har framkallat fara för personskada genom att bryta mot 2 § eller föreskrift som har meddelats med stöd av 2 §.

Om ett barn, som inte har fyllt femton år, handlar i strid mot 6 § första eller andra stycket, skall den som har vårdnaden om barnet straffas enligt första eller andra stycket denna paragraf. Detta gäller inte, om vårdnadshavaren har gjort vad som ankommer på honom för att förhindra förseelsen.

30 §³ Vapen som har använts i strid med 6 § första eller andra stycket och ammunition som är avsedd för vapnet får förklaras förverkade, efter vad som kan anses skäligt.

Om en anordnare av offentlig tillställning har begått en överträdelse som avses i 29 §, får vad som har uppburits i avgifter eller i annan ersättning för beivrande av tillställningen förklaras förverkat efter vad som kan anses skäligt. Om vederlaget har utgått i annat än pengar och om vederlaget inte finns i behåll, får i stället värdet förklaras förverkat.

Spritdrycker, vin eller starköl, som påträffas hos den som förtär sådana drycker i strid med bestämmelse som har meddelats med stöd av 7 § första stycket skall, oavsett vem dryckerna tillhör, förklaras förverkade, om inte särskilda skäl talar mot det. Vad som har sagts nu gäller också i fråga om spritdrycker, vin och starköl som påträffas hos någon som vid tillfället var i sällskap med den som bröt mot bestämmelsen, om det är sannolikt att dryckerna var avsedda även för den senare.

Angående beslag av egendom, som kan antas vara förverkad enligt första eller andra stycket, gäller bestämmelserna om beslag i rättegångsbalken med den avvikelsen att bestämmelsen att åtal skall väckas inom viss tid inte gäller i annat fall än då rätten utsatt sådan tid. I fråga om drycker som kan antas vara förverkade enligt tredje stycket gäller lagen (1958: 205) om förverkande av alkoholhaltiga drycker m. m. i tillämpliga delar.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1983.

På regeringens vägnar

BO HOLMBERG

Harald Rangnitt
(Kommundepartementet)

